

βροντωχτυπῶ σύννηθ. βροντωχτυπάω σύννηθ. βρο-
αωχτυποῦ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) βροντωχτ'ποῦ Σκῦρ.
βροντουχτ'πάου Εὔβ. (Ἄκρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῶν ρ. βροντῶ καὶ χτυπῶ.

1) Παράγω ἰσχυρὸν κρότον σύννηθ.: *Μοῦ φάνηκε...*
σὰν ἄρματα νὰ βροντωχτυποῦσαν ΠΒλαστ. Κριτικ. Ταξίδ.
65 || Ἄσμ.

Ἵμορφοκαμωμένε μου, σεντουκοπλαταρᾷ μου,
δντας σ' ἀκούω τὸ ἔρχεσαι, βροντωχτυπᾷ ἡ καρδιά μου
Εὔβ. (Κάρυστ.) || Ποιήμ.

Κε δταν χορεύη ἡ λεβεντιά τῆς Πασχαλιᾶς τῇ μέρα,
βροντωχτυπᾷ τὸ τύμπανο καὶ κελαηδεῖ ἡ φλογέρα
ΓΔροσίν. ἐν Ἑφημερ. Ἑστία 1910.

Ἵ τὸ χέρι μου ἀνυπόμονο κουνιέται τὸ κοντάρι,
θαρῶ πῶς μέσα μου ἡ καρδιά βροντωχτυπᾷ τοῦ
[Κόδρου

ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 62. Καὶ μετβ. κτυπῶ τι μετὰ
κρότου Εὔβ. (Ἄκρ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): Θὰ σὶ
πιάσου νὰ σὶ βροντουχτ'πήσου ἢ καταῆς νὰ σκάης σὰ
ἀ'λούμ' Ἀκρ. κ. ἄ. Ἔρχεται καὶ βροαωχτυπᾷ τῇ δόρτα
δλη μέρα Κίτ. Μάν. 2) Δέρω Σκῦρ.: Κάθε μέρα τὲ βρον-
τωχτ'ποῦ, μὰ ἴσῃνες τὸ χαβᾶ του (τὲ=τόν, ἴσῃνες=ἐκεῖ-
νος). Συνών. βροντωκοπῶ 2.

βρόξι ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀορίστου ἔβροξα, δι' ὃν πβ. τὸ παρ'
Ἵσυχίω «βρόξαι» ροφῆσαι».

Ποσότης ὑγροῦ ἐφ' ἅπαξ καταπινομένη: Δῶσ' μὲ
βρόξι νερό. Τὸ πηγᾶδι δὲν ἔχει βρόξι νερό. Συνών. βρο-
χῆα, γουλῆα.

βρούβα ἡ, κοιν. καὶ Τσακων. βρούβα Μεγίστ. Ρόδ.
κ. ἄ. βούρβα Θήρ. Κύθηρ. Κρήτ. (Σητ.) Πελοπν. (Λακων.)
βούλβα Θήρ. γρούβα Θράκ. (Αἰν.) Ζάκ. Ἰμβρ. Κέρκ.
(Ἀργυρᾶδ.) Κεφαλλ. Κύπρ. Λέσβ. Λευκ. Παξ. Στερελλ.
γρούβα Κύπρ. (Λεμεσ. κ. ἄ.) σγρούβα Χίος (Χαλκ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. βρούβα. Ἰδ. Δουκ. ἐν λ. βρούβη.

1) Ἀγριολαχανικά τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (cruciferae), ζιζάνια ἐνοχλητικά, ἐκ τῶν συνήθων εὐτελῶν
τροφῶν α) Βουνιάς ἡ εὐζωμοειδής (bunias erucago)
ἐνθ' ἄν. β) Σίναπι τὸ λευκὸν (sinapis alba) ἐνθ' ἄν.
Συνών. ἀγριόβρουβα. γ) Ἰεροσφέλδια ἡ πολιά (hirs-
chfeldia incana), ἄλλως μαύρη βρούβα ἡ βρούβα τοῦ βο-
νοῦ ἐνθ' ἄν. Συνών. λαπάνα. δ) Σίναπι τὸ ἀρου-
ραῖον (sinapis arvensis) ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀγριοσινάπι,
λαπάνα. 2) Ὁ τῶν ἀνωτέρω φυτῶν ἐδώδιμος βλα-
στός. Συνών. ἀγριοβλαστάρι, βρουβοβλάσταρο.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἀττικ. [*]

Βρουβαλίτης ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ τοπων. Βρουβαλίς καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -ίτης.

1) Εἶδος μύκητος φυομένου ἐν Βρουβαλίᾳ. 2) Με-
των. ἄνθρωπος ἀσθενικός.

βρουβάσταχο τό, Ἄνδρ. Θήρ. Κρήτ. κ. ἄ. βρου-
βόσταχο Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρούβα καὶ στάχ.

Ὁ ἐδώδιμος τρυφερός βλαστός τῆς βρούβας ἐνθ' ἄν.
Συνών. βρούβα 2, βρουβοβλάσταρο, βρουβογούλι,
βρουβόστελο.

βρουβᾶς ὁ, ἀμάρτ. βουρβᾶς Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρούβα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ᾶς.

Τόπος ὅπου φύονται βρούβαι.

βρουβερικά τά, Κρήτ. (Μεραμβ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. βρουβερά < βρούβα καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -ικά.

Ὅλα τὰ λαχανικά καὶ πρὸ πάντων τὰ ἄγρια.

βρουβιάζω ἀμάρτ. βουρβιάζω Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρούβα.

Πληροῦμαι ἀπὸ βρούβας, ἐπὶ ἀγροῦ: Ἐβούρβιασε ὅλο
τὸ χωράφι.

βρουβίδα ἡ, ἀγν. τόπ. γρουβίδα Χίος (Μεστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρούβα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίδα.

Τὸ φυτὸν βρούβα, ὁ ἰδ.

βρουβοβλάσταρο τό, σύννηθ. γρουβοβλάσταρο Κε-
φαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρούβα καὶ βλαστάρι.

Βρουβάσταχο, ὁ ἰδ.

βρουβογούλι τό, ἀμάρτ. γρουβογούλι Ἰμβρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρούβα καὶ γουλί.

Βρουβάσταχο, ὁ ἰδ.

βρουβόζουμο τό, ἀμάρτ. βρουόζουμο Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρούβα καὶ ζουμί.

Ζωμὸς τῆς βρούβας.

βρουβολογήτρα ἡ, ἀμάρτ. βρουβολογήτρα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. βρουβολογῶ.

Ἡ συλλέγουσα βρούβας. Πβ. βρουβολόγος.

βρουβολόγος ὁ, ἀμάρτ. Θηλ. βρουβολόγισσα Κρήτ.
βρουβολοῖσσα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρούβα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-λόγος.

Ὁ συλλέγων ἐδώδιμα χόρτα. Πβ. βρουβολογήτρα.

βρουβολογῶ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρουβολόγος.

Συλλέγω βρούβας, χόρτα ἐδώδιμα.

βρουβομάννα ἡ Πελοπν. (Ἀργ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βρούβα καὶ μάννα, περὶ οὗ ὡς β'
συνθετ. ἰδ. Ν'Ανδριώτ. ἐν Λεξικογρ. Λελτ. 3 (1941) 81 κέξ.
Μεγάλη βρούβα.

βρουβομαυρολαχανίδα ἡ, Θήρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρούβα καὶ μαυρολαχανίδα.

Τὸ φυτὸν σισύμβριον τὸ Ἀνατολικὸν (sisymbrium
Orientale) τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (cruciferae).

βρουβομαχαίρα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρούβα καὶ μαχαίρα.

Μάχαιρα χρήσιμος εἰς ἐκρίζωσιν βρουβῶν: Ἄσμ.

Μὴν ἀγαπήσης Καστρινὴ μὲ τὸ γινᾶ ἔς τὴ χέρα,
μ' ἀγάπησε χωράτισσα μὲ τὴ βρουβομαχαίρα
(κινᾶς=ἐρυθρὰ βαφικὴ οὐσία).

βρουβόπιττα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρούβα καὶ πίττα.

Πίττα ἐκ βρούβας.

βρουβόσπορος ὁ, Λεξ. Περίδ. Μπριγκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρούβα καὶ σπόρος.

Σπόρος τοῦ φυτοῦ βρούβας.

